

ζωής. Γνωρίζω απ' έξω τον αριθμό τηλεφώνου, μα τώρα πια δεν απαντά. Τι νοήματα έχουν οι λοιπές διαδικασίες; Δε συνεργώ. Υπάρχω τυχαία και προσωρινά. Ήταν εκ θεμελιών η καταστροφή. Τελεσιδική. Σ' ερείπια κείται η Τραπεζα της Αγάπης.

Βίκυ Σταυρού

ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Απο την κορυφή του Σαν Λουκάς εβλεπα ολοκληρή την πολιτεία να ναρκισσεύεται στα ποδια μου σαν μέσα απο διχτυ. Η ομιχλή δεν είχε ακόμη τεντωθεί καλά. Η υγρασία, που μου φλερταρε υπούλα τα κοκκαλα μ' εκανε ν' αφήφαιω το κρυσ. Καθотαν διπλα μου, στο πετρινο πεζουλι. Μολις που εβλεπα τη φιγουρα του. Φανταζομουν ομως την εκφραση του, τη χλωμαδα του, τα υγρα του ματια, τα χειλη του που στρεμιαν οταν μιλουσε. «Σαν απλωνω τα χερια μου μες στην ομιχλή — μου ειπε — αισθανομαι να πιανω το απιαστο που με βασανιζει. Μου ματωνει τις ρογες των δαχτυλων, η αφη του με ποναει, με ειρωνευεται στο ξεγλιστρημα. Αισθανομαι να με κυκλωνει, να ειναι παντου και πουθενα, με μαγνητιζει, γινεται σειρηνα σ' αυτια μου κι εγω Οδυσσεας. Ορθωνω τους μυς, μενω σ' επιφυλακή, το νιωθω οταν ερχεται, το περμιενω, τρεινω μεσα στην πιο παραξενη αισθηση αναμονης. Μα δεν το πιανω. Δεν το κανω δικο μου.

Νιωθω μετεωρος, σαν να μην ειμαι πουθενα, σαν να ειμαι παντου. Βυθίζομαι στο ασυνειδητο, χανω το συνειδητο· εκφραζομαι με τη δικη μου λογική, που οι άλλοι δε νιωθουν. Προσπαθω ν' απλουστευσω τις λεξεις, μπλεκουμαι, τυλιγομαι σαν σε διχτυ αραχνης, κανω σαν παιδι, που προσπαθει να μαθει να μιλαει. Συμφωνα με τους ορους ζωής που δεχονται οι ανθρωποι, ειμαι πεθαμενος, μα νιωθω να ζω. Οι άλλοι μου αρνουνται τη ζωή και ζω για τον εαυτο μου. Ωρες-ωρες το προσωπο μου γινεται μασκα τρομου, μεσα σε μια θανατηφορα αγωνία αναζητησης.

Το Θ ε λ ω!... Μην με ρωτησεις ποιο, δεν ξερω. Είναι μονο αυτο που μου λειπει. Ο τελικος σκοπος, που γυρω του θα ενωσω τις δυναμεις του νου μου.

Καβουρια φωλιαζουν στο στηθος μου, στο στομαχι, με σφιγγουν με τις δαγκουνες τους, με πονανε. Πνιγομαι, δεν ανασαινω. Μια καρδια τελειως τρελή, καλπαζει να με εγκαταλειψει. Ξερη σπηλια, φωλια για ποντικους το στομα μου. Η φυγή μου σαδιστικά μου φωναζει: Το Θ ε λ ω!...

Η σαρκα μου με καλει κι εγω της θγαζω ειρωνικά τη γλώσσα. Διαλυω τις δονησεις της με τον δονητη της αναζητησης. Κι υστερα χτυπιεμαι μεσα στο απυθμενο κραμα της δονησης, θυμα ο ιδιος του εαυτου μου, δονουμενο μοριο αθελα μου.

Και τα καβουρια με σφιγγουν δυνατοτερα στο στηθος, με τωση συνεση, που να μην εττανω στην απολλυτρωση. Αν μπορούσα να κλειψω του ηλιου τη φωτια και να στεγνώσω τα αδικοχημενα αιματα! Αν μπορούσα να ρουφηξω το πιο καθαριο μπλε του ωρανου για να το φτυνω καταμουτρα στη λογική μου κοινωνία! Που ξερεις ισως θελωσει αμαθητη, οπως ειναι στο καθαριο κι αλλαξει δρομο! Αν μπορούσα ν' αγαπηθω με τις λιμνες, τις θαλασσες, να στραγγισω την ανασα της γης, οταν η βροχή την ανακουφιζει μετα το Καλοκαιρι, να χωρεσω στα ματια μου ομορφιες παλιες, τωρινες κι αυριανες. Ισως το χουφτωνα. Ισως γαληνεα. Ισως ομως. Με νιωθεις; Ισως. Ειπε και μουσφιξε τόσο δυνατα τα χερια, που με πονεσαν.

Εγινωσα τον ιδρωτα καυτο στις παλαμες του και η αφη του με αναστατωσε. Καρφια οι λεξεις του, μου χτυπουσαν δαιμονισμενα τ' αυτια. Αδιαπεραστή ομι-

γλή. Προχωρημένη η νυχτα. Ερημία. Και μεις σαν κολασμένοι στην κορυφή του Σαν Λουκάς.

Τοξέρα. Ο Πανεπιστημιακός γιατρός είχε πει : «Ψυχικές διαταραχές». Όλοι τον αποφεύγαν. Για μένα ήταν μαγνήτης ακατακινήτος. Ανασαλεύε μέσα μου κοιμιόμενες φωνές. Ναρκωμένες αναζητήσεις. Εκείνος είχε τον κόσμο του. Εγώ ήμουν να μετεωρή, χαμένη.

Τον ενίωσα να τρέμει, ενώ συνεχιζε να μιλάει κι έπειτα να ουρλιάζει μέσα στη νυχτα, σα ναταν η ομιχλή εκείνη που θα τουφερνε το αντικείμενο της πληρωσής του. Σφιχτήκα κοντά του, ενίωσα πως ήθελα να μπω στο πετσί του. Με διαπεράσε το ρίγος του, και — παραξένο — ζήλεψα την αγωνία του, τις μεταπτώσεις του, την τρέλα του, αν θες.

Μεσα στο πήχτο σκοταδι, φωτεινά γραμμάτια έπαιξαν μπροστά στα μάτια μου. Μια διαγνώση γιατρού με το όνομα μου : «Ψ υ χ ι κ ε ς Δ ι α τ α ρ α χ ε ς».

Το εισιτήριο μου για τον κόσμο του.

Ζεράλ Νεβέ (1921—1960)

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ο δρόμος μου μιμείται το γελίο σου.
Ο δρόμος μου έχει αδελφές αναριθμη-
τές.

Ήλεπω κει αντρες αδερφοποιτους
να τον υπερασπιζονται μεχρι θανατου
και θαιμαι μαζι τους
για να πραττω σαν κι αυτους.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

.....
Παρ όλα της τα φυλακτα
σκονταφτει για να πει η θαλασσα.
Η κουση θαλασσα
πνιγεται μεσα σ ενα τελμα!

Το πιο μικρο τελμα ενος γελιου.
μετ. Γ. Κ. Καραβασιλης

Μπευζαμιν Περé (1879—1959)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΤΟΝ

Οι γκαζελλες χαϊδεψαν τη μνημη τους
όγαινει απο μεσα τους μι ακολουθια
απο μεγαλες σοματες κυριες,
ενα ωραιο προσωπο ξεσκεπαστο,
εν αυτοκινητο που τ αυτια του ακουν
ακουν ακουν
και πεθαινουν απο πληξη.
Η καλλιεργημενη πληξη σ ανεκτιμητες
σερρες
εξελίσσεται σε καπετανιο πειρατων.
Εγώ ειμαι.